



FOTO HARRI ROSPU

# Käsikivi Ehala muusikakosmosest

## “Käsikivi kosmosest”

Libreto Leelo Tungal, helilooja Olav Ehala, lavastaja Garmen Tabor, koreograaf Oksana Titova, kunstnik Liina Unt.

Mängivad Tuuli Rand, Ilja Massalov, Maarja Aarma, Ivo Rosenberg, Mirjam Mesak jpt. Estonia teatri kammersaal.

**S**uvel Saaremaa ooperipäevade raames Kuressaare Linnateatris esietendunud ning nüüd suurepäraselt jõulude eel Estoniasse jõudnud **Leelo Tungla** libretole tuginev **Olav Ehala** muusikaline lastelavastus on justkui popurrii mõlema klassiku tegemistest. Algupäränd on sisult küll värske, ent ikkagi meenuvad tahes-tahtmata nii Ehala varasem filmimuusika (eriti lähedane on temaatiliselt “Nukitsamees”) ja Tungla vaimukas, headusest ning sõbralikkusest pungil luule.

Kaks poissi ja kaks tüdrukut veedavad aega palli tagudes ja unistades, kui nende elu pöörab pea peale päris tulnukas. Sümpaatselt ei kehasta esinejad mitte ainult koolinoori, vaid on ka päriselt veel üsna õrnas eas. Eriti jäävad silma **Ilja Massalovi** ning **Maarja Aarma** ülesastumised ning laul täis kirge, mis ei lase neil muutuda värvikamate tegelaskujude tapeediks. Otsa kooliga seotud verisulis näitlejad pingutavad tõesti kõvasti. Ilmselt on vähemagi staatilisuse juures kärsituks muutuva noorema publiku kõrval ehk võimsam motivaator virtuoos Ehala ise, kes saateansambli kaasa lööb.

Veidi pikale sissejuhatusele ning ufo-

jutule järgneb hoogne päästeoperatsioon, mille käigus luuakse efektse kosmosetehnoloogiaga paremaks nii muinasjutust tuttava käsikiviga vilja jahvatava vaeslapse elu kui muudetakse ka uudisaja kurjamid heaks. Meie nähtud koosseisus kehastab kannatavat tütarlast **Mirjam Mesak**, kelle ingellik ning kurb laul mõjub tõelise pisarakiskujana. Et talle vastanduv groteskselt kuri perenaine (**Annely Leinberg**) on ühtaegu ka lapsi vaenav tige mutt, siis jääb läbi ajastute kanduv hea ja kurja vaheline võitlus veidi hämaraks. Kellest sai hea inimene, kas ühest või mõlemast, või on tegu sama isiku reinkarnatsiooni või hoopis unenäoga, võib vaataja küsida.

Vahest oleks võinud veelgi julgemad olla kostüümid, kuigi Pipi-laadse energilise ning punaste pats-sarvedega tulnuka Siriga kontrasteeruv eestlaste hallivõitu ilme on ju iseenesest realistlik. Täpselt paraja pikkusega tunnise etenduse kestel on minu ainus mure, et kas ikka saalis istuvad põnnid näevad, mis toimub, või kuulevad ainult laulu. Tõden, et traditsiooniline kõrge lava pole ikka sugugi halb leiutus ja ehk pole Estonia kammersaal selle puudumise tõttu kõige õnnestunud mängupaik, eriti kui **Oksana Titova** on tegelased pannud tõeliselt hoogsalt liikuma: hüpatakse, karatakse, aeletakse mööda maad ning tehakse kõike seda, mida noorsugu ikka teeb. Aga õnneks on väikesed vaatajad lõpuni väga pinevil ning tüdimust ei ilmutanud küll keegi.

**Karin Paulus**